

HECE TASLARI

aylık Őir dergisi

101.on5temmuz2023

احمد
1443
Ahmed El
2021

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak fotoğrafı

ahmet efe

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak

armada/2 d blok nu: 6

onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

9. yıl. 101. sayı 15 Temmuz 2023

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- Tacettin Şimşek / **Tuyuğlar 1 / 3**
- Hüseyin Kaya / **Gazel / 4**
- İsmail Kutlu Özalp / **Kaldı / 5**
- Mustafa Ayvalı / **Yağmur Kuşum / 6**
- Bekir Oğuz Başaran / **Nev Gazel / 7**
- Emir Sıktaş / **Asude Gözlü Gözel / 8**
- Mustafa İmir / **Ömür Bir Sel Gibi / 9**
- Talip Ayan / **Gazel / 10**
- Hüseyin Kaya / **Tayyib Atmaca ile
Şiir Yürüyüşü -3-/ 11**
- Arzu Yapubqızı / **Qelbimi Okuyan / 16**
- Satılmış Şen / **Yağma Ey Kar / 17**
- Kadir Karaman / **Erkek Dediğin / 18**
- Basri Doğan / **Uzak Şehir / 19**
- Hızır İrfan Önder /
Ne Varsa Sevgide Var / 20
- Oruc Dadaşi Elman / **Dilberim / 21**
- Çulpan Zaripova Çetin /
Bir Dize Bir Şiir Kaldı / 22
- Tacettin Çetin / **Türk İlleri / 23**
- Metin Özarslan / **Telkin / 24**

Tuyuğlar / 1

Ortak Şarkı

Aşk öğütler
aşk öğütmez çarkımız
Dağ kadardır
sevmeyenden farkımız
Derse bizler
kuş dilinden başladık
Kumrunun zikriyle ortak
şarkımız

Hak

Her bakış keskin bıçak
her yüz duvar
Beddua
gökten değil
yerden yağar
Elvedanın bence
hiçbir hükmü yok
Bir yudumluk merhabanın hakkı var

Çölde Diyojen

Arif Nihat Asya'dan

Ben Fuzûlî meşrebim
şan istemem
Aşka düşsem
derde derman istemem
Çölde görsem yalvarır bir feylesof
"Gölge et"
der
"başka ihsan istemem"

Şehzadeler

Gir
kapansın
çık
açılsın perdeler
Keşfedilsin
kahramanlar gözdeler
Gelsin artık bir masaldan fışkırıp
Kafdağı'ndan beklenen şehzadeler

Hüzün Sesi

Ses midir
sesten sıcak
bir yankı mı
Ses değil
aslında
yağmur salkımı
Hüznü ben yalnızca ondan dinlerim
Ahmet Özhan söylesin son şarkımı

Tek Zamir "Sen"

Bin güzellik sorsalar
ilk önce sen
Öykü sensin şarkı sensin
günce sen
Bunca "sen" varken
ne mümkün
"ben" demek
Şimdi artık "ben" demektir bence "sen"

● Hüseyin Kaya

Gazel

şimdengeri bu yaraya vuslatını derman etme
mihman olduğun anlayan gönle gönlüm mihman etme

sermaye-i dildir ahım merhamet zülf-i siyahım
tarumar oldu dergahım bir de sen perişan etme

geçti devr-i leyli mecnun geçti cananım devr-i aşk
bir tutulmaz ikrar için rah-ı aşka peyman etme

bekler iken senden vefa oldum mübtela-i cefa
buse-i lebden bir defa istemem yar ihsan etme

sinede dağ-ı sultanı görelî terk-i tendir can
tende olmayan can için canın bana canan etme

arz-ı hale yok dermanım bir hazin ney-i nalanım
ben böyle sevmişim canım gel bu aşka pişman etme

● İsmail Kutlu Özalp

Kaldı

Sen gittin ya perişanım
İçimde bir hüznün kaldı.
Izdırabım aşkım canım
Nere baksam yüzün kaldı.

Silindi yâdı gözümden
Canım gitti can özümden
İsimler düştü sözümden
Tek elveda sözün kaldı.

Kanımdasın canımda sen
Fikrimdesin anımda sen
Yürüyorum yanımda sen
Yağmurlarda izin kaldı.

Nasıl yaktı har beni yâr
Yüreğine sar beni yâr
Eyle sende var beni yâr
Gözlerimde gözün kaldı.

● Mustafa Ayvalı

Yağmur Kuşum

Ne günler yaşamıştık bahardı kiminde yaz,
Bir yuvamız vardı ki saraydan da âlâydı.
Yanağının nurunda, nârında biraz da naz
Fetret haneme giren ne tatlı bir belaydı.

Şu cihan, gözlerinden damıtılmış bengisu
Tebessümünde derman lütfundadır zarafet.
Büklüm büklüm belinde siyah zülfün örgüsü
Yok tarife kudretim ey Tanrım beni affet!

Ben ki ömre teessür, ölüme vurulmuşum
Bedbahttı gönül bedbaht! Sen gelmeden önceydi.
Şimdi vuslata talip, gitme kal yağmur kuşum
Dudağı nâr-ı beyza! Sen gülmeden önceydi.

Ayrılığın kurşunu sinende mi saklıydı?
Vurup da yarınları sürüyüp gittin işte.
İnanmazdım falcıya oysa ne çok haklıydı
Ah yine sitemsizim yürüyüp gittin işte.

Her sokak köşesinde endişeler yumağı
Kekeme bir kuş gibi limanı yok, dalı yok.
Çırpın çırpın bitmiyor her yer örümcek ağı
Her dem bahçede açan o güllerin alı yok.

Selviler altındayken kim düşünür yarını?
Süpür mezarıcı süpür yapraklar üşümesin.
Hepsi bir hikâyeymiş ört yosun gözlerini
Her yer karanlık aman topraklar üşümesin.

● Bekir Oğuz Başaran

Nev Gazel

Yeryüzünün en garip kulu benim
Öksüzü, yetimi ve dolu benim

Yaradan'dan başka dayanağım yok
Hiç mezun vermeyen okulu benim

Yedi milyarı aşkın insan içinde
Say herkes sağlam, tek defolu benim

Yetmiş beş yaşında bir sabî gibi
Yüzü buruşuk, gözü sulu benim

Bütün günahkârların çiğnediği
Çakıl taşlı, dikenli yolu benim

Topraktan rahmet, bereket fışkırtan
Rüzgâr, bulut, yağmur, kar, dolu benim

Sanat-edebiyat dâvâlarının
İlk mahkemesi, karakolu benim

Varlıklı, atlastan döşekte yatsın
Yoksulun altındaki çulu benim

Yeryüzünün en garip kulu benim
Öksüzü, yetimi ve dolu benim...

● Emir Sıktaş

Asude Gözlü Gözel

Ya mecnun say al yanına
Ya sen gel bir suphi sabah!
Bes deyil mi cefa mene, ey asude gözlü gözel!

Ya öz ecrine çare gıl!
Ya xençel al bağrımı yar
Yaman dilin yarası var, yar sineyi nazlı gözel.

Ne zamandan beridir
Sen candan can alan oldun?
Dili ayrı, gaşı ayrı danışan ey sözlü gözel.

Sene gözellik bahşeden
Devran mene elbet güler!
Gurrelenme men yazığa, sende bir gül üzlü gözel.

Didelerim senin için
Ağlar iken teh başına
Vecine miydi özgenin, teh men yandım gizli gözel.

Nesimi kimi derimi
Soysan da gıram gıram!
Bunu imtihan sayaram, sene söz ıldızlı gözel.

Şeyda olsan gül eşgına
Vereller mahbus cezası!
Güle cevreden bülbül/sen, sesi tar avazlı gözel.

Deme *Emircan'*a gara
Gözlerimde yohdu yerin
Gör halımı, kes umudu, geceleri sazlı gözel.

Vecine: Umurunda

● Mustafa İmir

Ömür Bir Sel Gibi Akıp Geçiyor

Bir yaz sağanağı misali kısa
Ömür bir sel gibi akıp geçiyor
Yoldaşın olunca kaygıyla tasa
Ruhu deprem gibi yıkıp geçiyor.

Duygular uyumsuz yanları görmez
'Ömür boyu' dersin iki yıl sürmez
Sonrası ilk aşkın tadını vermez
Gençlik şimşek gibi çakıp geçiyor.

Heyecan duyduğun işle coşarsın
Enerjin tükenmez sanıp koşarsın
Gerekli gereksiz engel aşarsın
Tutkular peşine takıp geçiyor.

Evladın yoluna ömür adarsın
Gözünde bir anlık arzu kadarsın
En büyük acıyı erken tadarsın
Ömrün baharında yakıp geçiyor.

Devran döner dilek arzu durulur
Gel-geç sevdalara kilit vurulur
Gün gelir nazenin gönül yorulur
Gözler kenarından bakıp geçiyor.

Hayat ağır-aksak olsa da yürür
Her mevsim dönümü bir hüznün bürür
Dünyayı sonbahar sarısı görür
İlkbahar akıldan çıkıp geçiyor.

Zaman hatırayı zihinden eler
İnsan geç yaşında esenlik diler
Yürek çarpıntısı hayatı böler
Dört duvar içine tıkıp geçiyor

Can pazarındaki değerler yalan
Satan var oldukça bulunur alan
Harcanmış ömürden geriye kalan
İmir'in canını sıkıp geçiyor.

● Talip Ayan

Gazel

arz ı endamından perişanım kimseye denmiyor
perişan da olsam huruşanım kimseye denmiyor

buse iken leblerinde atıldım ta ötelelere
zelil oldum kayboldu şanıım kimseye denmiyor

güller açar yüzümde içim kan ağlar her zaman
sana seni ağladım giryanım kimseye denmiyor

savruldum köşeden köşeye bu çark ı felekte
Arş ı alaya varır figanım kimseye denmiyor

kim ne bilsin el alem seninle tamama erdim
bir yanım yok da noksanım kimseye denmiyor

vur dedikçe öldürüyorsun sen en güzelinden
yok ki dur demeye dermanım kimseye denmiyor

bir gül açar da yüzümde sanma ki gülşendeyim
savruldum yer ile yeksanım kimseye denmiyor

sus desem susar mısın sözüm geçmiyor ki sana
ben hangi gönülde sultanım kimseye denmiyor

sen varsın her nereye baktımsa dönüyor başım
neredeyim ben sergerdanım kimseye denmiyor

seni değil ben sende kendimi sevdim belki de
sendeki kendime hayranım kimseye denmiyor

sen gelip geçtin diye saray mı olur semtim
gelip de geçtin ki viranım kimseye denmiyor

kim ne bilsin göğsümde o solan çiçekleri
ben bahar içinde hazanım kimseye denmiyor

derman sen isen bana dert kimdendir söylesene
hangi dert içreyim cananım kimseye denmiyor

● Konuşturana: Hüseyin Kaya

Eğitimin şiire katkı sağlayacağına inanıyor musunuz? Mesela iyi bir edebiyat eğitimi alsanız lisede ve üzerine bir de edebiyat fakültesi okusanız şimdi durduğunuz yer biraz daha farklı olur muydu? Ya şöyle diyeyim; şiirin, sanatın, edebiyatın kemale ilerleyen yolculuğunda eğitimin katkısı nedir? Mektepli olmak alaylı olmaktan yağ midir?

Şair ya da yazarın iyi bir eğitim almasından yanayım. İyi bir eğitim derken kendi dilini iyi bilmesinin yanı sıra dil bilgisini de çok iyi bilmesi gerekir. İyi bir eğitim almamanın eksikliğini bugün bile hissediyorum. Lisede okurken keşke bana okumam gerekli kitapları tavsiye eden bir öğretmenim olsaydı. O zamanlar edebiyat dergilerini takip etseydim.

Şiirde nereye geldim, nereye gidiyorum orasını bilmiyorum ama bildiğim tek şey varsa şiiri biraz da gönül yordamıyla tanımaya çalıştığım. Şair/yazar aday, özellikle ortaokul ve lise yıllarında okuduğu kitapların üstüne yeni kitaplar ekleyerek okumalarını sürdürdüğünde içindeki edebiyat çerağını söndürmeden yoluna devam eder. Şair/yazar adayının bu yolculuğunda önünü aydınlatan başka çerağlar da mutlaka olmalıdır. Günümüzde edebiyat fakültelerinden mezun olanlar, edebiyatı sadece ders olarak alıp ders olarak vererek bir geçim kaynağı olarak düşününce de edebiyat fakültesinden mezun olanlar hem edebiyatı hem de bilgiyi hayatta kullanmak yerine bir peçete gibi kullanıp atmayı vazife zannediyorlar. Maalesef söz konusu Türkçe ve edebiyat öğretmenleri yüzünden günümüz gençleri bir dilekçe dahi yazmasını bilmedikleri gibi kendilerini ifade etmekte bile güçlük çekiyorlar.

İster mektepli olalım, istersen alaylı ama önce insan olalım, mektepli gibi bilgi ile donanalım, alaylı gibi bilgiye ihtiyaç duyalım. Ondan sonra bir orta yol bulunur elbette.

Şiir biraz da yara işidir, dediniz. Hep; gam, dert midir yazdıran?

Şiir insana dokunur, ruhunu dinginleştirir. Yarayı dağlar, yüreği tutuşturur ya da soğutur. İnsanı

içinde gezdirir, dağlara çıkarır, meydanlara indirir. Hakiki şiir hiçbir zaman eğlence aracı olmamıştır. Derdin, gamın da kendi içinde güzel yanları vardır. İnsan ara sıra kendi derdiyle demlenmelidir.

Dünya güllük gülistanlık değildir. Dünyaya sürgün geldiğinin bilincindeki insan, derdi ile yanar durur. Yangını en güzel toprak söndürür. İnsan toprakla buluşmaya yaklaştığını hissettiğinde, derdi biraz daha katlanıyor. Derdinden derman sağmaya başlıyor. Şairin sermayesinin çoğunu da çektiği ya da toplum olarak çekilen sıkıntılardan kendisine düşen pay oluşturuyor. Hem Yunus Emre: "Aşkım galip geldi yüreğim harlar /Âşık olan ar u namusu neyler/ Behey Yunus sana söyleme derler/ Ya ben öleyim mi söylemeyince." demiyor mu?

Burada ezeli bir soru daha geliyor aklıma. Dert kâfi mi şair olabilmek için peki? Dertsiz bir insan çalışarak, uğraşarak, sözüün düğümlerini çözerek de şair olamaz mı? Yahut keyfin, hazzın şiirini nereye koyacağız bu durumda?

Kendimi bildim bileli dünyayı sürgün yurdu olarak bildim. Sürgünlüğümü de Sezai Karakoç'un "Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün bir süreği" dediği gibi algıladım. Şair olmak için elbette dert yeterli değil, ayrıca dert ile demlenmek de gerekir. Burada şairin derdi, ya dünya ya da kavuşmak istediği bir sevgilidir.

Büyük şairlerin hayatlarını incelediğimizde ya yoksul bir hayat yaşamışlar ya da yerlerinden yurtlarından sürgün edilmişler, kimileri de yazdıklarının ceremesini canlarıyla ödemişlerdir. Aynı çağda yaşadığım ve şimdi hayatta olmayan onlarca şair, kendi derdi kendilerine yetmediği gibi bir de milletin derdi ile dertlenerek göçüp gittiler.

Gönül kovanınızı baharda hangi yaylalara götürürseniz arılarınız, o yaylanın çiçeklerinden topladığı polenlerden bal yapar. Hazzın ve keyfin yaşandığı yerlere uğramadığımdan buralardan alınan ilhamla şiir nasıl yazılır orasını bilmiyorum. Önemli olan şiirin nasıl yazıldığı değil de nerenize dokunduğudur.

Yazdığınız bir şiir bir yaraya merhem olmuyor-

sa ya siz yaralı değilsiniz ya da yazdığınız yararlı değildir. Mesela şu şiir bana göre birçok yaraya iyi gelecek bir şiirdir.

Muhabbet bağında bir gül açıldı

Bir derdim var bin dermana değişmem

Yüküm lal-i gevher mercan saçarım

Bir derdim var bin dermana değişmem

(Şah Hatayi)

Tayyib Atmaca, şiirlerinin türkü formatında çalınıp söylenmesinden hoşnut olur muydu yahut var mı bestesi yapılmış şiirleriniz zira besteye müsait pek çoğu. Sizin kendi şiirlerinizi doğaçlama nağme ile söylediğiniz oluyor mu ıssızlarda, gam vakti?

Döş Defteri ve Sarı Kitap'ta türkü olacak şiirler var, iyi bir bestekâr ve iyi bir sanatçı tarafından okunmasını elbette isterdim. Ama bugüne kadar pek taliplim çıkmadı. Mesela yıllar önce Bestami Korkmaz'ın bestelediği ve Eşref Ziya Terzi'nin okuduğu *Olmadı Dost* şiiri piyasaya çıktığı günlerde uzun süre listelerde kaldı ve çok beğenilen ezgiler arasında yer aldığı gibi hem okuyanı meşhur etti hem de besteleyen ve okuyanla mahkemelik olmak zorunda kaldım. Yine Bestami Korkmaz, *Titre Ey Yüreğim* şiirini çok güzel besteledi ve yorumladı. Benim de hoşuma gitmişti ama pek bilinen bir sanatçı olmayınca ezgi de onunla birlikte kayboldu. Bir de Erdoğan Akın tarafından bir şiirim ezgi olarak bestelenmişti. Yani demem şu ki türkü formatında bir şiirim bestelenmedi.

İyi bir müzik kulağım olduğunu söyleyebilirim. Eğer bir türkünün sözlerinden ya da bestesinden (havasından) intihal sayılabilecek şekilde olanları seçebilirim. Eskiden türküleri bir hava üzerinde söylerlermiş. Yani daha önce söylenmiş bir türkünün ezgisi bir başka türküye giydirilmiş. Azerbaycan'da âşıklar hâlâ bu geleneği sürdürürler. Ben de buna yakın bir şiiri bir türkünün devamı gibi söylediğim zamanlar oluyor. Rahmetli Mustafa Pınarbaşı ile birlikte Konya'ya gitmiş, Murat Kapkıner'in evinde misafir olmuş ve şöyle bir olay yaşadık: Kapkıner, sazı eline aldı bir türkü söylemeye başladı. Birinci kıtayı kendisi okudu, ikincisini ben okudum, üçüncüye işaret etti ben devam ettim. Derken türkü on, on beş kıta sürdü. Bu arada Murat Kapkıner farkına vardı ve "bu türkü bu kadar uzun olmamalıydı." dedi. Bunun üzerine ağabey

türkünün ayağı güzeldi kesmeseydiniz ayak bitene katar bu türkü uzardı, dedim. Özellikle dağlara çıktığım zaman irticalen türküler söylediğim oluyor. Şiirlerimin Selçuk Küpçük tarafından bestelenmesini çok isterdim. Çünkü Selçuk okurken insanın kalbine dokunuyor. Dünyayı değiştirmeden önce de bizim şiirlerimize de bir dokunur inşallah.

İnşallah, diyelim. "Dağ" dediniz, "dağlara çıktığım zaman" dediniz. İnsanı, şairi dağlara çağırın, orada coşturan şey ne sizce?

Dağ deyince aklıma uzlet, kendine çekilme, tabiatın dile ile hemhâl olmanın yanı sıra uçsuz bucaksız hayaller geliyor. Dağlarda gitmek başka pikniğe gitmek başkadır. Ben dağın kapısından adım atar atmaz besmele çekerek ağaçları, kuşları, çiçekleri, böcekleri, tüm nebatatı ve hayvanları selamlıyorum. Bu kadar canlının arasında ise en çok ruhumu dinlendiren kuşlar ve çiçekler oluyor. Dağlar aynı zamanda bir şair için antidepresan ilaçları gibidir. Mesela salgın hastalık yıllarında hiç dağlara çıkmadım. İrticalen türküler söyleyemedim. Çiçekleri fotoğrafla şiirleştiremedim bundan dolayı da gerginleştim. Köroğlu'na arka olan, Dadaloğlu'na yurt olan Yunus Emre ve Abdurrahim Karakoç'a uzlet olan dağlar hakkında konuştuğça söz uzar uzar. Ben en iyisi muhtemelen Nazım Hikmet'in kaçarken ve muhtemelen karlı bir günde bir ormanda irticalen söylediği şu türküyle bu bahsi kapatalım.

"Memleket mi, yıldızlar mı?

Gençliğim mi daha uzak?

Kayınların arasında

Bir pencere, sarı sıcak"

Daha evvel de Nazım Hikmet okuduğunuzdan bahsettiniz. Ezelden beri karşı karşıya konulan isimler var: Fikret-Mehmet Akif, Necip Fazıl-Nazım Hikmet... gibi. İdeolojik tarafları bir yana, mesela Nazım Hikmet'in şiiri mi sizi daha çok etkiledi Necip Fazıl'ın mı?

Şiirin insana dokunabildiği kadar şiir, şairin de insanlığın evrensel değerlerine, erdemlerine sahip çıktığı kadarıyla şair olabileceğini kabullenirim. Sizin de söylediğiniz gibi dün birbirlerine zıt şairler bugün hâlâ yaşıyorlar. Onların yazdıklarıyla fikir tarlalarını ekip biçmeye devam ediyor insanlar. Özellikle bahsettiğiniz bu şairler, yazdıklarının bedelini fazlasıyla ödemek zorunda kalmışlar ama

hem kendileri aydınlanırken hem de etraflarını aydınlatarak dünya sürgünlüklerini tamamlayıp gitmişlerdir.

Gönül kovanımdaki arıları sadece keven çiçekleri ya da portakal çiçekleriyle beslemedim. Her çiçeğin kendini has kokusu olduğu gibi her meyvenin de kendine has tadı vardır. İnsanların da damak tatları bölgelere ya da ülkelere göre değişir. O zaman gönlün de bir damağı var. Hangi şair bu damağa göre şiir yazıyorsa o şiir benim şairimdir. Nasıl ki sağ uzun süre Nazım Hikmet'e ideolojik bakış açısıyla baktıysa, sol da Necip Fazıl'a aynı gözle baktı. Hâlbuki her ikisi de bu ülkenin bir değeri. Mesele *Kuvâyi Milliye Destanı* ile *Sakarya Türküsü'nü* karşılaştırıp hangisi hangisinden daha iyi demek "Elma mı güzeldir armut mu güzeldir?" demek gibi bir şeydir. O zaman şöyle demek gerek: Her ikisi de güzeldir, her ikisi de meyvedir ve farklı tatları vardır.

Bu iki şairden hangisini kendinize yakın buluyorsunuz sorusuna gelince -tırnak içinde söylüyorum- günümüz milliyetçi ve muhafazakârların yanı sıra İslamcılar da Necip Fazıl'ın fikirlerinden beslenerek kendi şiir kozalarını örüyorlar. Madem sözün çıkını açtınız o zaman şunu da söylemeden geçmeyelim: Bugün solcuların, sağcılarının ve dahi İslamcılarının -özellikle yeni yetmelerine göre- her iki şair de devirlerini tamamladılar. Çünkü artık şiir insana dokunmuyor. Şiir yazdığını zannedenlerin kahir ekseriyeti ise ayağı yere basmayan kelimelerle şiiri baştan çıkarmaya çalışıyorlar.

Sağcı ya da İslamcı yahut muhafazakâr camia diyelim, bu kitlenin şairlerini az çok tanıyorsunuz ve sitem de ediyorsunuz ifadelerinizden anladığım kadarıyla. Sol şiirin yeni yetmelerine dair neler düşünüyorsunuz, takip edebiliyor musunuz?

Şiir yazmanın belli bir birikimle birlikte zor bir edebiyat metni olduğunu tanıdım tanıyalı şiirde bir ayrımcılığa gitmedim. Şiirin sağcısı, solcusu, İslamcısı, muhafazakârı olmaz. Elbette her insan gibi her şairin de bir dünya görüşü vardır. Şiirin dili evrenseldir. Şair, o dili yakalamaya çalışmak zorundadır. Bu dilin haricinde bir dille şiir yazıyorsa ancak belli bir okur kitlesi tarafından belki takdir edilir. Bu da şairin dar alanda dostları ile kısa paslaşmalarından ileriye gitmez. Bir şairin dünya görüşünden ziyade şiirinin gönlümüzde karşılığı

olup olmadığına bakarız ve ona göre gönlümüzün kütüphanesinde bir yer açarız kendisine.

"Sağcı" ve "muhafazakâr" şairler edebiyat dergileri tarafından hem dışlanıyor hem de kendilerini yenileyemiyorlar. Kendilerini yenileyenler ise gönülleri ile toprağa basmak yerine burunlarından kıl aldırıyorlar. "İslamcı" şairlere gelince onlar da bir yandan sol, diğer yandan sağcı/İslamcı şairlerin şiirlerinden bir parmak balı emziklerine sürüp onu emip duruyorlar. Bunları söylerken istisnaların kaideleri bozmadığını da elbette söylemek zorundayım.

Bir ara sol şiiri de takip ettim. Solun gençleri ile İslamcı gençler arasında pek fark göremedim. Her iki grup da ayakları yere basmayan kelimelerle şiir yazmaya çalışıyorlar. Bu yüzden şiirleri insana dokunmuyor. Hani Nasrettin Hoca: Keçi boynuzu için "Bir gram bal için bir çeki odun yiyemem." demiş. Ben de rüşünü ispatlamak için ceht etmeyen şairlerin şiirlerine bakıyor, şiirinden bir kelime kalbime dokunuyorsa onu takibe alıyor, şiirlerine rast geldiğimde okuyorum. Kırk yıldır dergilerle iç içe yaşadığımdan, okuduğum şiirleri mihenge vurmakta beceri sahibi olduğuma inanıyorum.

Kendini yenilemek, dediniz. Öteden beri kullanılan bir ifade bu ama şairin kendini yenilemesinden ne anlamalısınız? Neden gerekli bu sizce?

Atasözleri ve deyimler bir hususu kısaca anlatmak istediğinizde konuşmalarınız arasında kendine özel bir yer açar ve oturması gereken yere kendisi oturur. "Benim oğlum bina okur, döner döner yine okur." Bunun ne demeye geldiğini ayrıca açıklayarak kolay lokmayı alışkanlık haline getirmenize katkıda bulunmayacağım. Aha bir de Nasrettin Hoca'nın saz çalma meselesi geldi aklıma. O da nasıl bir şeydi, diyeceksiniz ama demeyin isteyen saz anlasın istemeyen caz.

Bir şairin üç beş kitabını okuduktan sonra kitaptaki şiirlerin birbirinden farkı olamadığını görürseniz bu şair kendini yenileyememiş demektir. Aslında her kitap şairin bir çocuğu gibidir. Eğer bu böyleyse her kitabın da bir önceki kitaptan farklı yönleri olması gerekir. Bir şair kendini yeterli gördüğün anda biter. Bundan dolayı kendini devamlı yenilemek zorundadır.

Bir şairin kendisini neden yenilemesi gerekiyor, meselesine gelince: Farz edelim bir bahçemiz var,

eğer ticaret yapmayacaksak her tarafa neden elma ya da armut fidanı dikelim? Allah başka meyveler yaratmadı mı? Kiraz, şeftali, erik, incir, nar... uzat uzatabildiğin kadar. İşte o zaman kitabımızın birisi elma, diğerleri başka başka meyveler olur. Neticede hepsi bir meyve ağacı ama farklı yapıları ve tatları olur. İşte şiirde kendimizi yenilemek de biraz buna benzer. Mesela benim şiir kitaplarımın hiçbiri birbirinin devamı değildir. Hece şiirinin imkânlarından faydalanarak hem farklı hece ölçüleriyle hem de farklı hece türleriyle yazılan şiirlerin yanı sıra daha önce hiç denenmemiş ölçülerle şiirler yazmaya çalıştım. Bugünlerde ise aruz ölçüsüyle şiirler yazmaya çalışıyorum. Bunlar belli bir sayıya gelince de divançe olarak çıkacak inşallah.

Hece şiirine bile burun kıvrılan bir dönemde aruzla yenilenmek, kendini yenilemek biraz farklı bir düşünce değil mi sizce?

Evet, heceye bile tahammül göstermekte zorlanan bir okur/yazar kitlesiyle karşı karşıya olduğumuz doğrudur. Bir de bunun yanına aruzu da eklersek cinnet geçirecekler, diye korkuyorum. Hece şiirini iyi bilenler benim şiirlerimde farklı hece türlerinin kullanıldığını dikkatlice incelemeyen zor farkına varırlar. Benim derdim hece şiirinde artistlik yapmak değil, geleneğin içinde kalarak farklı söyleyişler denemektir. Geçmişten günümüze kalmış büyük şairlere bir bakın hece ile yolları kesiştiği gibi mutlaka bir yerde aruzla yol arkadaşlığı yapmışlardır. Mesela Nazım Hikmet ve Ülkü Tamer'in hece ölçüsüyle yazmış olduğu şiirlerden kimlerin haberi var. Hatta Orhan Veli Kanık'ın Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın aruzu iyi bildiklerini şimdi kime nasıl anlatacağız? Anadolu'da "Evde kalan kızın kaygısı emmisi oğluna düşer." dedikleri gibi ya da edebiyat ortamındaki durumdan kendimize vazife çıkarıp yıllardır yayıncılıkla uğraşacağıma keşke bütün divanları okusaydım, o edebî zevki yazmasam da yaşasaydım diye hayıflanıp dururken "Bir Molla Kasım gelir seni sığaya çeker" hesabı Tacettin Şimşek ile karşılıklı yazışarak deyişme yaparken ayak açma sırası kendine geldiğinde aruz ile bir ayak açınca eyvah dedim, şimdi hakkımızı avcumuza koydu. Bilerek cevap vermedim. Birkaç gün sonra cevap vermeye başlayınca Tacettin Şimşek de şaşırды. Aruz ölçüsüyle yazmama biraz da Tacettin Şimşek vesile oldu. Belki onunla yaptığımız ters düz deyişmeler *Sözün İzinde* başlığı altında kitap-

laşmasaydı yine aruzdan uzak kalacaktım. Aruzda belli bir çizgiyi yakaladım diyemem ama cehdediyorum. Günümüz Türkçesi ile aruz şiiri yazılmaz diyenlere inat, kusursuz aruz denemeleri yazmaya çalışıyorum.

Bahsettiğiniz bu biçim arayışlarının zamanla şiirin özünü unutturması gibi bir endişeye kapıldığınız oluyor mu? Mesela geçmişe baktığımızda bu arayışları Mehmet Emin Yurdakul'da da görüyoruz ama şiiri lirizmden uzak. Bu dengeyi sağlamak zor olmuyor mu ya da bu dengeyi gözetiyor musunuz?

Bir insan ne kadar hoşuna gitse de her gün aynı yemeği yemez. Aynı yemeği her gün yemek, sindirim sistemine de zarar verir düşüncesindeyim. Günümüz şairlerinin çoğu her gün aynı şiiri yazıyor hatta başka başka şairlerin şiirlerini bir dosya haline getirdiğimizde şiirlerin farklı şairler tarafından yazıldığını fark etmiyoruz. Sanki şiirler bir tornada çıkmış gibi.

Gerek hece şiirinin gerekse aruzun o kadar ölçü, kalıp ve durakları olduğu gibi farklı şubeleri de var. Yazmakla bitiremezsiniz. Bunları burada açmak istemiyorum. Gerekli gören şair, şair aday; hece ve aruz deryasına daldığında kaybolacak kadar yol alabilir.

Hece şiirinin bütün ölçülerinde şiir yazdığım gibi yine hecenin sınırları içinde 'serbest' ve 'yanaşık hece' şiirleri yazdım. Aruz ve rubai, yeni ilgi alanım.

Büyük bir bahçeniz var ve tüm bahçeyi sulayacak kadar da suyunuz varsa bu bahçede sadece elma ya da armut yetiştirmek için direnmenin bir manası yoktur. Her meyveden birkaç tane olsa boş kalan topraklara da üç beş çeşit sebze diksek yetişmem mi diyecek? Toprak sizinse istediğiniz meyveyi ve sebzeyi yetiştirebilirsiniz. Ama öncelikle topraktan anlamalısın.

Şiirin imkânları içinde yeni arayışlardan ziyade öncelikle var olan geleneksel şiir coğrafyasını, şairleri ve yazdıklarını tanımadan kendi kendinize bir şey yapmaya cesaret edemezsiniz.

Şiirde yenilikler yapmaya çalışmak, biraz da şiirin kendisiyle birlikte başka şairleri de yakinen bilmesiyle mümkün olabilir. Dengeyi sağlama meselesine gelince önce şair dengeli olursa hangi tür ve ölçüde şiir yazarsa yazsın dengesinin dışına çı-

kamaz. Bu denge şairin kendine özgüveninin yanı sıra söyledikleri ve yazdıklarının öncelikle kendisine dokunması gerekir.

Bu söylediklerinizle “Aruz ve rubai yeni ilgi alanım.” cümlelerinizi birleştirdiğimde, bir aşamadan sonra şiirin içsel ya da ilham yönünün geride kaldığı sonucuna varabilir miyiz? Mutlaka şiiri tetikleyen bazı hisler vardır ama zihninizde bir şiirin biçiminin, tarzının belli olması onun safiyetine mâni olmaz mı?

Her gün aynı gömleği, aynı pantolonu giymiyoruz. Bunun yazlığı, kışlığı, kotu, keteni var. Bunların da her biri farklı renk ve modellerde dikilmiştir. Hatta bu giysilerimizi çok zaman birkaç defa giydikten sonra hoşumuza gitmeyi ihtiyacı sahibi birisine vermek için ayırırız.

Her gün aynı yemeği yemek zorunda değiliz. En sevdiğimiz yemek dahi olsun bir hafta aynı yemeği yiyemeyiz. Damak tadı diye bir şey vardır.

Bir manava gittiğimizde hangi mevsimdeyse o mevsimin meyvelerini sebzelerini alırız. Sadece bir meyve ya da bir sebze alıp dönmeyiz.

Allah ihtiyaçlarımız için binlerce değişik tür ve tatta meyve ve sebze için bahşetmiştir. Bu ve benzeri konuları istediğimiz kadar uzatabiliriz.

Günümüzde şiir deyince neden aklımıza serbest şiir geliyor? Dergilerde yayımlanan şiirlerin altındaki isimleri çıkardığımızda farklı bir şiir görmek mümkün değil, hep birbirine benzeyen metinler. Bunu genele yaymıyorum ama kendi sesini yakalayamayan şairlerin çoğu bu zevksizliği zevk olarak kabul etmiş durumdadır maalesef.

Şair, kendi şiir geleneğinden habersiz olamaz. Günümüzde popüler dergilerde yazan ve kendini “ünlü şair” olarak gören kaç şair bu gelenekten haberdar, bunu konuşan yok. Hece ölçüsüyle yazılan şiirler hangi ölçü ve duraklarda yazılır bunu hangi şairle konuşacağız. Hece şiiri kendi içinde nasıl bir derya ise aruz da ayrı bir deryadır. Şair bu deryalardan habersiz kendini bir mahi olarak görüyorsa vay gele o şairin başına.

Elbette şiiri tetikleyen hisler vardır buna katılıyorum ama şairi, şairin; şiiri, şiirin tetiklediğini de unutmamalıyım. Mesela senin bir denemende geçen “Temize çekilmez ömür defteri” cümlesi, benim bir şiirime ilham kaynağı olduğu gibi aynı zamanda

da kitaplarımdan birisinin adı oldu. Hece şiirinin imkânlarından faydalanarak çeşitli ölçülerde şiirler yazarken aruzu, rubaiyi, murabbayı, tahmisi, nazireyi, dudakdeğmezi, koşmayı, deyişmeyi, koçaklamayı, güzellemeyi, münacatı, nat’ı, mersiye... daha hangi birini sayayım bu mevzu uzadıkça uzar.

Şiiri bir derya gibi düşmezsek derede yüzme talimleri yaparken boğulup gideriz.

Şiiri bulmak, kendi sesini bulmak, şiirde tam bir olgunluğa erişmek mümkün mü yoksa yaşadıkça dile, çevreye, yaşa bağlı olarak değişir mi şairin ses arayışı?

Öncelikle bir okur/şairin birinci derecedeki okuma ve yazma eylemi şiirin ne olup olmadığı ile başlamalıdır. Şair şiiri tanımaya başladığında ya da kendine dokunan şiirlerle uzun yolculuklara çıktığında birinci eşiği geçer. Bir şair “oldum” dediği anda anahtarı içerde olan kapıyı çekip dışarı çıkar ve tekrar aynı kapıdan girmesi için yıllarca çilingir arar durur.

Şair okudukça, yazdıkça dilini geliştirir. Dili geliştikçe de kendine has bir sesi olur. Bu şairin sesi taklit edilemez. Çünkü şair kendine has bir sesi yakalamışsa hangi ölçü/kalıp ya da hangi tarzda şiir yazarsa yazsın okur bu şiiri tanır. Bunun adına üslup da diyebiliriz. Şair, kullandığı kelimeler, imgeler ve şiirlerinde işlediği konularla diğer şairlerden seçilir. Bir şairin kendi üslubunu oluşturması için elbette belli bir olgunluğa erişmesi gerekir. Şair bu olgunluğa erişinceye kadar bulanık bir ırmak gibi su ile birlikte önüne geleni katar götürür. Ne zaman ki durulmaya başlarsa o zaman şiirleriyle gönlümüzü kandırmaya başlarız.

Bir şairin gönül ırmağında akan sular, okurun gönlün toprağını sulamaya başlarsa şair şiir yolculuğuna çıkmış demektir.

● Arzu Yaqubqızı

Qəlbimi Oxuyan Adam

Bilmirəm daşam, divaram
Bilmirəm dərddən qubaram
Dərd ağacında nübaram
Qəlbimi oxuyan adam.

Atam, anam vardı getdi
Sinəmi dərd çaldı getdi
Görən sözüm harda bitdi
Qəlbimi oxuyan adam.

İllər saçlarımda dəndi
Qayğılarım pöhrələndi
Şerim də gözümtək nəndi
Qəlbimi oxuyan adam.

Tikanlandı çox yol, izim
Alaqlandı çiçək düzüm
Dilimi göynədir sözüm
Qəlbimi oxuyan adam.

İtirmədim vüqarımı
İtirdim çox baharımı
Dondurub nisgil qanımı
Qəlbimi oxuyan adam.

Gecədə işıq gəzən mən
Ah, üzdüm səni deyəsən
Yazdığım sözdən kəsən mən
Qəlbimi oxuyan adam.

Hər misranın qanadıyam
Mən şerimin inadıyam
Mən şerimin qanadıyam
Qəlbimi oxuyan adam.

● Satılmış Şen

Yağma Ey Kar

Yağma ey kar, örtemezsin ölümü!
Enkazlar altında nice canın var.
Yağıp kırma kanadımı kolumu,
Toprağa karışmış hanümanım var.

Bir ateş bahçemi koklayıp geçmiş
Sonsuzluk göçünü yükleyip geçmiş.
Alevi içimi yoklayıp geçmiş
Yanmışım ne külüm ne dumanım var.

Hani nerde köyüm, kasabam, ilim?
Halimi tarife yetmiyor dilim
Gecenin böğründe tükenmiş yolum
Ne menzirim ne konacak hanım var.

Yankısı bendedir her yiten sesin
Uzak rüzgârlara karışan yasın
Merhem neye yarar tabip neylesin
Bundan böyle bir kanayan yanım var.

Pek asidir amma zalime huyum
Tutsam yakasını yetmiyor boyum!
Kime ne söyleyim kime ne deyim?
Cehalete, aymazlığa kinim var.

Adl-i ilahisi yetişir Hakk'ın
Pay olur mazluma bir tatlı sükun
Amenna, göklerde sarsılır lâkin
Mevla'ya sarsılmaz bir imanım var.

Erkek Dediğin

Şu üç günlük dünyada işini bileceksin
Geçim ehli olarak edecekler yâdını.
Seni sevmese bile eşini seveceksin
Karsının kölesi koyacaklar adını.

Dirlik, düzen kolay iş değil, derler bilirim
Anasının gözü, bir kez gülse ister icar.
Her isteği baş üstü, maaşımı veririm
Hesabını sormam hiç, gönlüne göre harcar.

Duruşundan sezerim, isteğini, ne ise
Hanım benim baş tacım, her ilacı derdimin.
Sesimi çıkarmam hiç, sinirlenip de dövse
Ondan sorulur çıktım, o sebebi girdimin.

Eli acır vururken, sopayı hazırlarım
Kaçmam, bir yakalarsa sülalemi ağlatır.
Döverken, etrafında halayıkça turlarım
Canı çok sıkılırsa samanlığa bağlatır.

Gözüme bir bakınca aklım başımdan gider
İzin vermezse evden dışarıya çıkamam.
Yanlış bir şey yapamam her yerde beni güder
Korkarım, başkasına müsaadesiz bakamam.

Eş dost ziyaretinde izinsiz ses çıkarmam
Yerli yersiz kızdırmak gelmez fazla işime.
Olurunu almadan bir konu danışmam
Sokağa çıktığımda muhbir takar peşime.

Çamaşırı yıkarım, ütülerim, görmesin
Asabi kırar, döker; acımaz kap kacağı.
Sinirlenir, Yaratan başka başa vermesin
Kınayanın başına, olduysak oyuncağı...

Çorabını çıkarır, yıkarım ayağını
Geçim dünyası böyle yanlış yapan kaybeder
Merhametsiz, yemeyi istemem dayağını.
Hanımını inciten inanın ayıp eder.

Kahvaltı sofrasını uyanmadan kurmalı
Gelmeli lokantadan canın istediği
Emir eri misali temennaya durmalı
Hanımın her ortamda elimin beslediği.

Kuaföre göndermem, saçlarını tararım
Manikür ve pedikür ihtisas yaptığım iş.
Çirkin gösteren ayna varsa kızar kırarım
Yok, ağzında bir tane bile eksik, çürük diş.

Ayarlarım toplantı günlerini, gününden
Önce unutmaması için haber veririm
Yolda yürürken gitmem inanın ki önünden
Mantosunu giydirir, pabucun çeviririm.

Sözünden hiç çıkmayan, ayrılmayan dizinden
Yüzüne gıyabına çekinen hem övendir.
Hanımı sert olsa da gülümseyen yüzünden
Erkek dediğin erkek hanımını sevendir.

● Basri Doğan

Uzak Şehir

Aç köpükten kapını, kurtar bizi ey deniz
Karanlıđa gömülü uzak bir Őehirdeniz.

Yaklaştıkça kaybolan deruni ve mücerret
Bir hayale kapıldık maveraya işaret.

Dolunay yansıyınca Meriç'in üzerine
Yola düştü erenler Urumun illerine.

Hazar'ın dalgaları sinemizde çırpındı.
Üřüyünce kalbimiz Akdeniz'de ısındı.

Mukaddes bir muştunun dinledik bestesini
Haliç'in sularından izledik ötesini.

Haremeyn'de bulmuşuz muhabbetin hasını
Asırlarca soluduk Afrika havasını.

Alev alev tutuşsa, coşsa, çıldırса Tuna
Taşırđı garba bizi, çıkınca omuzuna.

Öfkeli dalgaların saçlarını tarardık
Kopan her fırtınanın yüreğinde biz vardık.

Mesafeyi kaldırıp adımladık yolları
Üç kıtaya yayıldı ulu çınar dalları.

Gün geldi gecelerin siyahına boyandık
Zilletin halkaları boynumuzda uyandık.

Gözümüzde bu Şehir boz bulanık bir perde
Ne yana adım atsak, cellatları siperde.

Uyanmadan gölgeler, çok geç olmadan zaman
Açılalım usulca yüreğinde sütliman.

Her akşamın ardından bileniriz fecre dek
Taptaze umutlarla dolarız petek petek.

Mazi atlas bir örtü, kuşatmış asumanı
Yıkılsa da bu millet, tükenmez kahramanı.

Ne engeller yıldırır ne desise ne hile
Başımız dik, onurlu, çıkacağız sahile.

Döneceđiz bilinsin kararlıyız kararlı
Yüreğimiz aydınlık ufuklara ayarlı.

● Hızır İrfan Önder

Ne Varsa Sevgide Var

Bekletilen her insan kanatır düşlerini,
Geceye kafa atar, dolunaya bir tepik!..

Yaşarken ölen insan, ölürken de yaşıyor,
Herkes ölmeyi bilir, yaşamayı bilmiyor!..

Şair imgeye takar, imge ise şaire,
Zaman anlamı yontar, kentlerse saadeti!..

Hayat bir kadın gibi çok çabuk kırılıyor,
Kalbi hoşnut olsa da duyguları kanıyor!..

Kıyamet kopsa bile sevmelidir insanlar,
Ne varsa sevgide var, gerisi zarar-ziyan!..

Her insan biriktirir kendi ıssızlığını,
Çocuk gibi büyütür koyu yalnızlığını!..

Hepimiz öğreniriz en sonunda gerçeği:
Yenilgiler yıpratmaz, ihanet kadar bizi!..

● Oruc Dadaşı Elman

Dilbərim

Sənsiz beheşti neylirəm, cənnət özünsən dilbərim
Ol cənnətin cənnətliyi, əlbət özünsən dilbərim.

Yarsız yaşanmaq ayrılıq, sənsiz yaşanmaq küfrüdür
Can səcdəmin imanısən, vəslət özünsən dilbərim.

Könlüm kimin hökmündədir, əqlim onun vəsfin yazır
Eşqin nəməzin qıldırən, niyyət özünsən dilbərim.

Sındırmışam peymanımı, gəlmir payım peymanədən
Mən sənə sərməst olmuşam, ləzzət özünsən dilbərim.

Heç kim yıxanmaz könlümün, səndən qurulmuş ülfətin
Mən Məcnun'un Leylasısən, qismət özünsən dilbərim.

Bir kəlmə eşqindən desəm, aləm yerindən oynuyar
Sən kayinat fərmanlısən, qüdrət özünsən dilbərim.

Könlümdə canan təxtinin, can taclı bir sultanısən
Can adlı canan hökmüsən, vəhdət özünsən dilbərim.

Düşgünlüyündən saxlamır, könlüm deyir əsrarını
Heç zərrəyə sığmaz günəş, illət özünsən dilbərim.

Bir an görüş, minlər ilin yorqunluğun candan alar
Bir gün gələr, görrəm yəqin, möhlət özünsən dilbərim.

“HU” dərgəhindən feyz alan, “YA” məsnədindən məst olar
Camlarda meylər paylanır, şərbət özünsən dilbərim.

Yardan yaxın bir kimsə yox, yar könlünün dərdin bilən
Dərmanda dərdim vasl idir, himmət özünsən dilbərim.

Sandım ki, sən tək dilbərin, eşqində vurgun bir mənəm
Gördüm yazır *Elman* qəzəl, söhbət özünsən dilbərim.

● Çulpan Zariyova Çetin

Bir Dize Şiir Kaldı

Güz günaha ortak olup yine elma uzatır
Yapraklar yerde şiire benzerler satır satır.

Gözlerime tek tek yansır asmandaki yıldızlar
Saçlarımı yazma gibi örter gök-mavi çadır.

Ağacın çıplak çaresiz dallarına düşer çiy
Çiy gibi senin avcuna düşmeyi düşler sadır.

Ben geldim güzün hüznü mü yakıyor yüreğimi
Elmanın mı damağında kaldı günahkâr tadı?

Sessizlik sana uzatan kalbimi avucuna
Gökten uzanıp önüme diz çöken mehtap aldı.

Yapraklar, uçtu yıldızlar, kaydı parçalandı çiy
Mavi çadır gök altında bir dize şiir kaldı.

Türk İlleri

Turan ellerinden gelen turnalar
Konup da göçtünüz sizden ne haber
Yıllar yılı gökbörünün peşinden
Gidenlerden kalan izden ne haber

Doğu Türkistan'da kanayan yara
Neden merhem olmaz Taşkent, Buhara
Semerkant nevrüzda erer bahara
Şincan'a gelmeyen yazdan ne haber

Ural Dağlarının süsü Kazanlar
At sırtında nice destan yazanlar
Türkçenin yüz akı ulu ozanlar
Kopuz mu kırıldı sazdan ne haber

Altay Dağlarının güney eteği
Kimse bilmez koçyiğitler yatağı
Çevgan oynar titretirdik o dağı
Doruklarda kalan buzdan ne haber

Aral'da Baykal'da bıraktık izi
Kimse silemez ki geçmişimizi
Bakü'yü kucaklar Hazar Denizi
Arkasında kalan düzden ne haber

Dünyayı tutmuştu Manas'ın ünü
Kızgın çölde, asra bedel bir günü
Aytmatov ustanın Kırgız Türk'ünü
Yazıya döktüğü sözden ne haber

Oğuz Ata emaneti topraklar
Her birinde göğü süsler bayraklar
Yirmi dört kardeşten gelen oymaklar
Kaybolmaz asıldan, özden ne haber

Kırım'da Kerkük'te boynumuz bükük
Esaret yıllardır omuzlarda yük
Ülkemiz cennettir milletse büyük
Cihan mefkuresi tezden ne haber

Hikâyesi bozkırlarda başlayan
Her ilmekte sevdiğini düşleyen
Sevdasını nakış nakış işleyen
Kilimler dokuyan kızdan ne haber

*Havayi Abdal'*ım oduna yandım
Yesevi'nin ocağına bağlandım
Kaşgarlı gezmişti hep adım adım
Ayağından düşen tozdan ne haber

● Metin Özarıan

Telkin

Yazınızda tipi tutar karalar
Hayat giydirmeye görsün karalar
Gözü gönlü baştan başa karalar
Şeytanın fırçası işe katılır
Her bir rengi aynı hızla karalar.

Tek kâğıda pekçe tütün saralar
Nafiyeler, Gülpaşalar, Saralar
Onulmayan yaranızı saralar
Baygın bedenleri yere atılır
Çaresizce debelenir saralar

Kalbinizde çiçek açan yaralar
Ruhunuzu ince ince yaralar
Büyüye büyüye böyle yaralar
Üstüne örtülür ve kapatılır
Zamansız sızlayan küçük yaralar.